

**Ο Φασισμός
δεν έρχεται
από το μέλιδον**

**Οι επίκαιρες ιστορίες
της γιαγιάς**

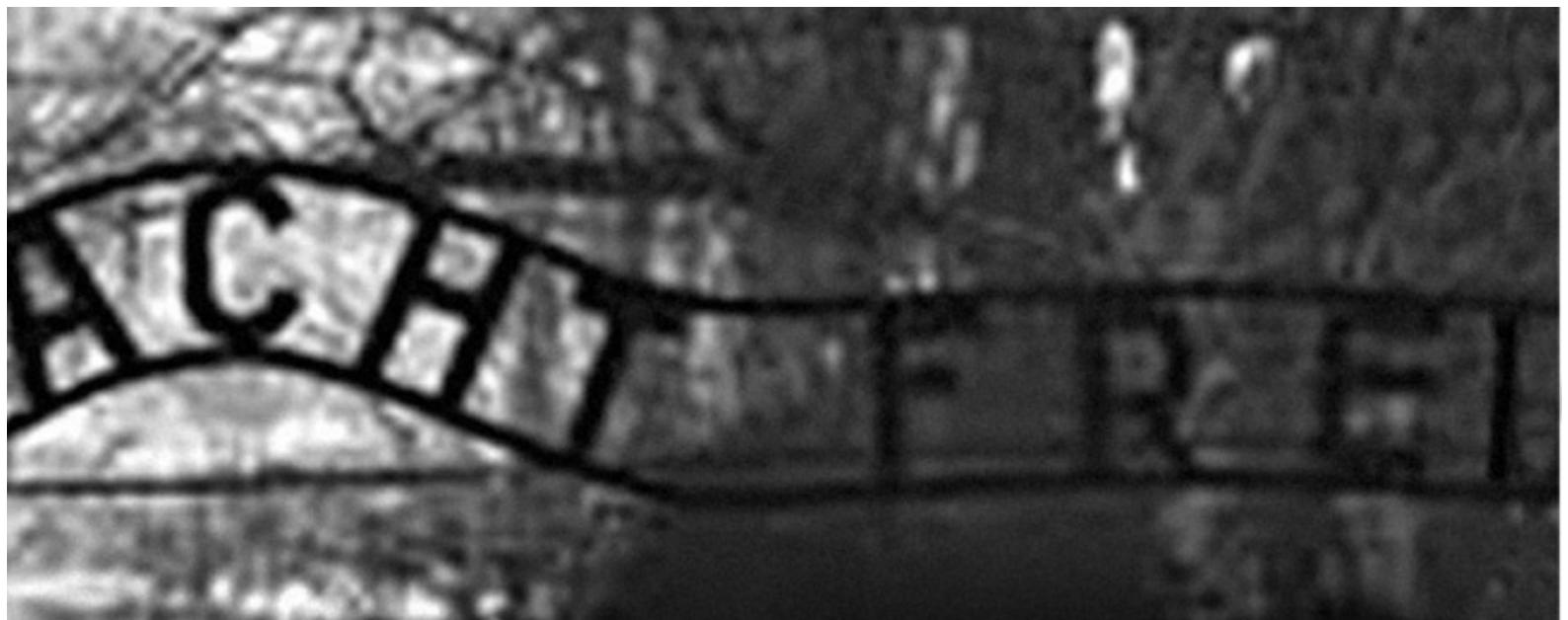
• Κρίση και ολοκληρωτική διαχείριση της εργασίας

Τριανταπέντε χρόνια μεταπολίτευσης έφτασαν στο τέλος τους και τυπικά, όταν κάπου στο 2009 ο Γ. Α. Παπανδρέου ανακοίνωνε από το Καστελόριζο την ένταξη της χώρας στο μηχανισμό του Δ.Ν.Τ. για την υποτιθέμενη οικονομική της στήριξη. Τρία γεμάτα χρόνια μετά, η λεγόμενη κρίση έβγαλε από το καπέλο της έναν παλιό γνώριμο του κεφαλαίου, το φασισμό και τις μεθόδους του.

Οι βασικές σχέσεις εργασίας στον καπιταλισμό ως οικονομικό σύστημα παραμένουν σχεδόν αναλλοίωτες. Η σχέση εκμετάλλευσης που διέπει την εργασία, βρίσκεται πάντα στο επίκεντρο, όσον αφορά την επιβίωση του καπιταλισμού και τη διαιώνιση του κέρδους από τη μεριά των αφεντικών και του κεφαλαίου. Από το 2009 και μετά, η καθεστωτική προπαγάνδα επικεντρώνεται στη λεγόμενη οικονομική κρίση, η οποία βέβαια δεν είναι ένα τυχαίο γεγονός της κακής διαχείρισης των «λαμπρών πολιτικών που τα φάγανε» (αν και έχουν μεγάλο μερίδιο ευθύνης) ή των «πολυάριθμων δημόσιων υπαλλήλων». Είναι δομικό στοιχείο του καπιταλισμού, τόσο δομικό, που τη χρειάζεται για να ξεπεράσει τις αντιφάσεις και τα προβλήματά του, τα οποία βέβαια δεν αφορούν τον εργαζόμενο κόσμο, από τη στιγμή που τα συμφέροντά του είναι αντικρουόμενα με αυτά του κεφαλαίου. Από το μεγάλο κραχ του '29, την πετρελαϊκή κρίση του '70 και την αντίστοιχη χρηματοπιστωτική του 2008, ένα πράγμα είναι σίγουρο: οι καπιταλιστές επιθυμούν να γλιτώσουν τα κέρδη τους στη δικιά μας πλάτη μέσω της ολοκληρωτικής διαχείρισης της εργασίας, της άνευ όρων παράδοσης των εργαζομένων στις ορέξεις των αφεντικών, της χωρίς αξιοπρέπεια εργασίας, της ασύλληπτης εκμετάλλευσής μας. Και ποιός είναι ο προσφιλής τρόπος για να το καταφέρουν; Με το πρόταγμα για «εθνική ενότητα» και «σωτηρία της πατρίδας και του έθνους» με σκοπό να αποσπάσουν την κοινωνική συναίνεση των καταπιεζόμενων στρωμάτων.

Στο σήμερα λοιπόν, η εργασιακή - κοινωνική ειρήνη έχει διαταραχθεί: Το κοινωνικό συμβόλαιο της μεταπολίτευσης πετάγεται στον κάλαθο των αχρήστων και το κράτος, που μέχρι πριν 3 χρόνια ήταν ο πιστός «φίλος» των εργαζομένων, αποδεικνύεται ο χειρότερος εχθρός! Το πολιτικό προσωπικό (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΔΗΜΑΡ) που διαχειρίζεται τον κρατικό μηχανισμό και είχε αναλάβει χρέη «αμερόληπτου διαιτητή» μεταξύ εργαζομένων και εργοδοτών τα προηγούμενα χρόνια, ξαφνικά στρέφει τα βέλη του προς τους πρώτους, κόβοντας μισθούς, επιδόματα, συντάξεις, μειώνοντας σε εξευτελιστικά επίπεδα το βασικό μισθό, καταργώντας κάθε εργατική κατάκτηση με τα διάφορα «μνημόνια» και για να πειθαρχήσουμε σε όλα αυτά, γνωρίζει πλέον μόνο έναν τρόπο: βία και καταστολή (ξύλο σε διαδηλωτές, διαπομπέεις αγωνιστών, βασανισμοί, επιστρατεύσεις απεργών, ποινικοποίηση του αγώνα). Σε όλα τα παραπάνω έρχεται να συμβάλλει με τη δράση της και η νεοναζιστική - φασιστική Χρυσή Αυγή.

Η κοινωνική ομάδα που πρώτη και με μεγαλύτερη ένταση ένιωσε την άγρια εκμετάλλευση και την βία των φασιστών είναι, με διαφορά, οι κάθε εθνικότητας μετανάστες εργάτες και πρόσφυγες που φθάνουν στη χώρα εξαναγκασμένοι από τις εμπόλεμες, κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες που επικρατούν στη χώρα τους. Η περιβόλητη ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού, που από τη δεκαετία του '90 έτρεφε το μικροαστικό όνειρο για κοινωνική ανέλιξη, πλούτισμό επί πτωμάτων, καριέρα στο λαμπρό κόσμο των αφεντικών κ.ο.κ., στηρίζεται σε πολλοίς στη δουλειά των μεταναστών εργατών, που άλλοτε ως «λαθραίοι» και άλλοτε υπό το φόβο του διωγμού δούλευαν στα εγχώρια κάτεργα. Αυτοί, λοιπόν, οι μετανάστες εργάτες βίωσαν πρώτοι σε ένα πιο προχωρημένο στάδιο αυτό ακριβώς, που έχουν αρχίσει να βιώνουν και οι Έλληνες εργαζόμενοι τώρα που το «θαύμα» του ελληνικού καπιταλισμού έχει αρχίσει να αποκτά προβλήματα. Στη συγκυρία, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης των δήθεν παράνομων μεταναστών εξυπηρετούν τη διαχείριση των εργατών ανάλογα με τις ανάγκες της αγοράς και βέβαια θρέφουν τα τοπικά συμφέροντα, μιας και κομμάτια της τοπικής αγοράς έχουν προσδικές σχέσεις με τα στρατόπεδα αυτά, δηλαδή μερίδια των ντόπιων βγάζει κέρδος στις

πλάτες των παρανομοποιημένων μεταναστών εργατών. Τελικά, η «ανάπτυξη» άρχισε να μειώνεται μετά το «θαύμα» των Ολυμπιακών Αγώνων, η ανεργία άρχισε να αυξάνεται, το 2009 εγκαινιάστηκε η «οικονομική στήριξη του Δ.Ν.Τ.» και τελικά, μέσα στο 2013, σύμφωνα με το Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΕΕ, η στατιστική ανεργία ενδέχεται να φτάσει το 29%, ενώ η πραγματική θα ξεπεράσει το 34%, ήτοι 1.800.000 ανέργοι. Ποσοστά ασύλληπτα ακόμα και για περίοδο πολέμου. Βέβαια, το κράτος δεν θα αφήσει κάτι τέτοιο ανεκμετάλλευτο και όσο τα αφεντικά χρειάζονται φτηνά εργατικά χέρια, θα τα παρέχει από την τεράστια δεξαμενή των ανέργων με τα περίφημα προγράμματα κατάρτισης και εκπαίδευσης, που πλέον παρέχουν μισθούς κάτω από τη γενική συλλογική σύμβαση με τη σφραγίδα του κράτους, απολύτως «νόριμα». Απόρροια όλων αυτών είναι και η άνοδος της ναζιστικής συμμορίας των μαφιόζων της Χρυσής Αυγής.

Η Χρυσή Αυγή προέρχεται από τον πυρήνα εκείνο, που ιστορικά έχει τις ρίζες του στους γερμανοτσολιάδες, τους ταγματασφαλίτες και τους χίτες της Κατοχής. Δεν είναι τυχαίο που οι αναφορές τους είναι στον Χίτλερ και τους ναζί. Τα ελληνικά τάγματα ασφαλείας ορκίζονταν πίστη στον... μεγάλο φύρερ. Ως γνήσιοι απόγονοί τους, λοιπόν, χρησιμοποιώντας ένα δήθεν πατριωτικό προσωπείο για να αποκτήσουν έρεισμα στις μάζες που έλκονται από τα «εθνικά ιδεώδη και μεγαλεία», έχουν ως στόχο να φέρουν εις πέρας τη «βρώμικη δουλειά», που το επίσημο κράτος δεν μπορεί να κάνει. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι τα υποτιθέμενα γραφεία εύρεσης εργασίας «μόνο για Έλληνες», όπου οι «πατριώτες» ναζί υπόσχονται στους Έλληνες εργαζομένους θέσεις εργασίας με εξευτελιστικές αμοιβές πολύ κάτω από τη γενική συλλογική σύμβαση εργασίας των 580€ και βέβαια, το κυριότερο, εγγυώνται την απόλυτη πειθάρχηση του εργαζόμενου στις επιταγές του αφεντικού. Βέβαια, το σημαντικότερο ρόλο τους τον έχουν διαδραματίσει, όσον αφορά την πειθάρχηση των μεταναστών εργατών και τη διαιώνιση του καθεστώτος παρανομίας μέσα στο οποίο ζουν. Είναι απλό, παράνομος μετανάστης σημαίνει φτηνά εργατικά χέρια για το κάθε είδους αφεντικό και φτηνά εργατικά χέρια συνεπάγονται περισσότερο κέρδος, δηλαδή ότι συμβαίνει και με τους ντόπιους εργαζόμενους... Είναι φανερός, λοιπόν, ο ρόλος της Χρυσής Αυγής στην εξίσωση της καπιταλιστικής κρίσης.

• Κοινωνικές επιπτώσεις και κράτος καταστολής

Ο φασιστικές πολιτικές πέρα από το οικονομικό σκέλος, έχουν επίσης μεγάλες επιπτώσεις στις διαπροσωπικές και κοινωνικές σχέσεις. Άκομα και οι αστικές δημοκρατικές αξίες και ελευθερίες καταπατώνται στο όνομα ενός «εσωτερικού ή εξωτερικού εκθρού», που ανάλογα με το τι εξυπηρετεί την «εθνική αφήγηση» στην εκάστοτε συγκυρία, επιλέγεται να στοχοποιηθεί από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης στην αρχή, και ύστερα από τους καταστατικούς μηχανισμούς. Και βέβαια στη σύγχρονη έκφρασή τους δε χρειάζονται καν το στρατό και τα τανκς για να επιβληθούν.

Η φτώχεια, η ανέκεια και το θυμικό είναι πάντα κακοί σύμβουλοι. Οι φασίστες της Χρυσής Αυγής και οι φίλοι τους, εμφανίζονται στις φτωχογειτονίες και τις υποβαθμισμένες περιοχές της Αθήνας με την υπόσχεση, ότι θα λύσουν τα όποια καθημερινά προβλήματα ή ότι θα γίνουν η έκφραση της λαϊκής οργής και δυσαρέσκειας ενάντια στην κυβέρνηση των «προδοτών πολιτικών». Διεισδύουν σε μια κοινωνία από χρόνια «εκπαιδευμένη» στην ευθυνοφοβία και σε λογικές ανάθεσης για την επίλυση των προβλημάτων της και εκμεταλλεύομενοι την απουσία αυτοργανωμένων δομών σε ένα ευρύ κοινωνικό φάσμα, έρχονται να γεμίσουν το κενό αυτό με το φασιστικό μίσος, υποσχόμενοι ότι όσοι τους υποστηρίζουν στο μισάνθρωπο έργο τους, ενδεχομένως να επιβιώσουν στο γενικευμένο πόλεμο όλων εναντίων όλων που ευαγγελίζονται. Η ιστορία βέβαια δεν τους δικαιώνει. Όπου επι-

κράτησαν, ο λαός οδηγήθηκε σε ένα φαύλο κύκλο μίσους και αίματος, που τελικά κόστισε στην ανθρωπότητα εκατομμύρια νεκρούς από τις τάξεις των εργαζομένων και καταπιεσμένων, γιατί οι πλούσιοι την έβγαλαν λάδι!

Καθώς, λοιπόν, η ανεργία οδηγεί 2 εκατομμύρια ανθρώπους στην εξαθλίωση, η φτώχεια επελαύνει, ενώ οι γειτονιές της Αθήνας θυμίζουν πλέον εικόνες κατοχής, με ανθρώπους να τρώνε από τα σκουπίδια και να πεθαίνουν από το κρύο. Η ολοένα διογκούμενη οργή και αντίδραση για την υπάρχουσα κατάσταση πρέπει να οδηγηθεί σε κανάλια ακίνδυνα για το κράτος, το πολιτικό προσωπικό του και τα συμφέροντα που αυτό εκφράζει, ή αν χρειαστεί, η οργή ας ξεσπάσει ανάμεσα στους εξαθλιωμένους. Έτσι, ο φτωχός της πλατείας Αμερικής και του Άγιου Παντελεήμονα, με τις ευλογίες των χρυσουγιτών, στρέφεται κατά του πιο φτωχού ακόμα μετανάστη, λες και ο τελευταίος είχε ή έχει καμιά σχέση με την καπιταλιστική κρίση και τις πολιτικές του κεφαλαίου. Αυτό ακριβώς εξυπηρετεί ο φασισμός, πέρα απ' την πειθάρχηση των εργαζομένων στην εντεινόμενη εκμετάλλευσή τους, τον αποπροσαντολισμό της οργής των καταπιεσμένων.

Η συνεχής έκθεση της κοινωνίας στις βαρβαρότητες του κράτους καταστολής από τα όργανά του, την αστυνομία και τους χρυσουγίτες, έχει διττό χαρακτήρα: από τη μία την άμεση καταστολή των καταπιεσμένων που εξεγείρονται και την εμπέδωση του δόγματος «μηδενικής ανοχής» και από την άλλη τη διάχυση του «πολιτισμού του φόβου». Από τα φασιστικά πογκρόμ της αστυνομικής επιχείρησης «ξένιος δίας» στο κέντρο τη Αθήνας, έως τη διαπόμπευση των οροθετικών γυναικών (η πρόσφατη αθώωση των οποίων πέρασε στα ψηλά γράμματα). Από τις επιθέσεις στις καταλήψεις και τους κοινωνικούς χώρους, την επιστράτευση των απεργών, την άγρια καταστολή στις πορείες και συγκεντρώσεις, έως και τον βασανισμό με μεθόδους χούντας των πολιτικών κροτουμένων της αντιφασιστικής περιπολίας, ο στόχος είναι ένας: η πειθάρχηση και ο κοινωνικός καννιβαλισμός μεταξύ των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Όλο αυτό το πλέγμα καταστολής και πειθάρχησης που εφαρμόστηκε και εφαρμόζεται στην κοινωνία, απόρροιο των ολοκληρωτικών - φασιστικών επιλογών του κράτους, δεν αφορά το κάθε κομμάτι ξεχωριστά, αλλά αυτό που ονομάζεται «εσωτερικός εχθρός» στο σύνολό του.

Οι απεργοί, οι καταληψίες, κάθε αντιστεκόμενο κομμάτι της κοινωνίας ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και την ακραία φτωχοποίηση της ζωής μας και φυσικά οι μετανάστες μετατρέπονται σε αποδιοπομπαίο τράγο στην πλάτη του οποίου «δικαιώνονται» και εκτρέφονται τα πιο μισάνθρωπα, συντηρητικά και φασιστικά ανακλαστικά της κοινωνίας. Δυστυχώς, μερίδια των καταπιεσμένων, αντί να στρέψει την οργή της προς τους φασίστες και τον καπιταλισμό, προτίμησε να βρει απόλαυση στα πιο απάνθρωπα αισθήματα και σκέψεις της. Είναι ο βούρκος της ελληνικής κοινωνίας, οι φασίστες και οι φίλοι τους.

Η ιδεολογία και η ρητορική του φασισμού δεν πέφτουν από τον ουρανό. Συνιστούν τα συμπληρωματικά σκοτεινά μέρη της κυριαρχης ιδεολογίας και γι' αυτό η διάχυσή τους σε καιρούς κρίσης, όποτε βρίσκουν ρωγμές για να βγουν στην επιφάνεια, είναι αστραπιά. Αντιλαμβανόμενοι τον αντιφασιστικό αγώνα ως ένα αναπόσπαστο κομμάτι του συνολικότερου αγώνα για την ζήνηση του ταξικού ανταγωνισμού, προτάσσουμε την ανάπτυξη ζωντανών συλλογικοτήτων στις γειτονιές και τους εργασιακούς χώρους, που οργανώνουν την πάλη απέναντι στον πραγματικό υπαίθριο της κρίσης, τον καπιταλισμό, αναδεικνύουν τους πλαστούς διοχετηρισμούς που καλλιεργούνται ανάμεσα στους εκμεταλλεύμενους και τους καταπιεσμένους και στοχεύουν στην ενότητα, στη βάση των κοινών συμφερόντων.

Για μια κοινωνία αλληλεγγύης, τιστήτας και ελευθερίας